

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **O. I.**, nar. X
státní příslušností Gruzie
bytem v ČR: X

žalobce: **nezl. L. C.**, nar. X
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: X

oba zastoupeni Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem,
se sídlem Havlíčkovo nám. 189/2, Praha 3, č. ev. ČAK 12 571

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2021, č. j. CPR-15933-4/ČJ-2021-930310-V240

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 21. 12. 2021, č. j. CPR-15933-4/ČJ-2021-930310-V240, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobcům náklady řízení ve výši 12 729,20,- Kč k rukám jejich právního zástupce Mgr. Pavla Čížinského, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci se podanou žalobou domáhají přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2021 č. j. CPR-15933-4/ČJ-2021-930310-V240 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 3. 2021 č. j. KRPA-77622-8/ČJ-2021-000022-50, kterým byla žalobkyni uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobci předně namítali, že žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl pouze o odvolání žalobkyně a nikoli také o odvolání žalobce coby vedlejšího účastníka správního řízení, čímž založil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, protože je třeba je zrušit. Odkázali přitom v tomto směru na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2005, sp. zn. 6 A 104/2001. Opomenutí žalovaného rozhodnout též o odvolání žalobce nelze současně považovat za vadu, kterou by bylo možné odstranit postupem podle ust. § 70 správního řádu. Rovněž tak je podle žalobců pojmově vyloučeno rozhodovat o jednotlivých odvoláních proti těmto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně odděleně.
3. Dále žalobci namítali, že žalovaný i správní orgán prvního stupně postupovali v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, když nedostatečně posoudili přiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života obou žalobců, podle kterých představuje napadené rozhodnutí nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobců. Nedostatečné vypořádání se s otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí spatřovali žalobci v tom, že v podstatě jediným argumentem žalovaného je v tomto směru jen jeho tvrzení, že nelegální pobyt žalobce zavinila sama žalobkyně. Naproti tomu se žalovaný nezabýval tím, zda je vůbec možné, aby žalobci vycestovali společně, když žalobkyně je státním příslušníkem Gruzie a žalobce státním příslušníkem Ukrajiny, kam spolu případně mohou vycestovat, popř. jestli může žalobce zůstat na území České republiky sám bez matky. Žalovaný také podle žalobců nevzal v úvahu to, jaký vliv bude mít vycestování žalobkyně na školní docházku a vzdělání nezletilého žalobce, jakož i na další aspekty soukromého života žalobce.
4. Žalobci dále namítali, že žalovaný také nezhodnotil reálné možnosti získání pobytového oprávnění na území České republiky v současné době, kdy je zásadně omezena i samotná

možnost podat žádost o pobytové oprávnění. Žalobci tak považují za velmi nejisté, zda by žalobce měl reálnou možnost pokračovat dál ve svém vzdělávání. Proto i prostá povinnost opustit území členských států Evropské unie je z pohledu žalobců zásahem obdobným vyhoštění.

5. Žalobci vytkli žalovanému také to, že nevzal v úvahu kritéria nejlepšího zájmu dítěte, když podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí. Skutečnost, že by bylo žalobci vycestováním znemožněno další vzdělávání, pak představuje nepřiměřený zásah do jeho zájmu a tím i porušení Úmluvy o právech dítěte.
6. Žalobci dále zdůraznili, že rodným jazykem žalobce je čeština, když se v České republice narodil, vyrůstal a má zde veškeré sociální vazby, kteréžto naproti tomu v zemi původu nemá žádné, když jeho rodinná vazba k otci je prakticky mizivá pro nepravidelnost kontaktů. Vytržení žalobce za vazeb na území České republiky bez perspektivy jejich alespoň dočasného nahrazení vazbami v zemi původu pak považují žalobci rovněž za nepřiměřené.
7. S ohledem na shora uvedené žalobci navrhli, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit žalobcům náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a shromážděný spisový materiál.
9. K námitkám žalobců uvedl žalovaný, že v opomenutí rozhodnout o odvolání žalobce neshledal ve svém postupu pochybení, neboť žalobce je nezletilým synem žalobkyně, která je tak jeho zákonným zástupcem. Pokud pak bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně, bylo současně rozhodnuto i o odvolání žalobce, který byl zahrnut v rámci odvolání žalobkyně (sic!).
10. Žalovaný také v žalobě vyjádřil své přesvědčení, že se v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie do soukromého a rodinného života žalobkyně podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 5 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“). Podle žalovaného byly v případě žalobkyně zcela jasně naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
11. Žalovaný tedy setrval na zákonnosti napadeného rozhodnutí s tím, že ve svém postupu a závěrech neshledal žádné pochybení, a proto navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

12. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným ohledně napadeného rozhodnutí vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
13. Dne 30. 3. 2021 se žalobkyně dostavila na pracoviště správního orgánu I. stupně, který kontrolou platného cestovního dokladu žalobkyně zjistil, že tato není držitelem platného

víza nebo povolení k pobytu, jež by ji opravňovalo k pobytu na území České republiky. Tím vzniklo podezření, že žalobkyně pobývá na území České republiky neoprávněně, protože byla hlídkou policie zajištěna podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

14. Do protokolu o podání vysvětlení žalobkyně za účasti právního zástupce sdělila, že do České republiky přicestovala v roce 2011 na pozvání manžela, kdy jí bylo vydáno české vízum na 45 dnů platné od 27. 4. 2011 do 15. 7. 2011 a od té doby pobývá na území České republiky nepřetržitě s tím, že si je vědoma neoprávněnosti svého pobytu. V České republice má syna (žalobce) a dále strýce a tetu syna. Ze své strany nikoho z rodiny na území České republiky nemá. Je rozvedená a se synem bydlí na adrese X. Bývalý manžel a otec syna žije asi rok na Ukrajině, když se synem je v nepravděpodobném telefonickém kontaktu s tím, že spolu mluví česky, neboť syn ukrajinsky nemluví. Bývalý manžel má problémy s alkoholem a někdy volá několikrát týdně a jindy se ozve až za tři týdny. Syn se narodil na území České republiky a na Ukrajině pobýval jen 5 měsíců a v současné době plní povinnou školní docházku na ZŠ X. Finančně žalobkyni vypomáhá strýc syna a známý. Žalobkyně soustavně nepracuje, jen občas někde uklidila. V zemi původu má žalobkyně rodiče, se kterými je v kontaktu, a sourozence, kdy sestra je vážně nemocná a s bratrem se moc nestýká. České republice nemá žádný majetek a peníze na případné vycestování by si musela půjčit. Žádnou překážku ve vycestování nemá, ale pro jejího syna není v Gruzii žádná budoucnost. Syn má na území České republiky vytvořeny vazby, vzdělává se zde a má zde své přátele. Dále žalobkyně uvedla, že nemá podanou žádost o pobytové oprávnění, a o azyl žádala v roce 2003. Řízení bylo ukončeno v roce 2005. Z území České republiky nevycestovala, narodil se jí syn a nestihla se odvolat proti rozhodnutí o azylu.
15. Z kopie cestovního pasu žalobkyně vydaného Gruzii se podává, že v něm není vyznačeno žádné pobytové oprávnění, které by žalobkyni opravňovalo k pobytu na území České republiky.
16. Správní orgán prvního stupně vydal dne 30. 3. 2021 pod č.j. KRPA-77622-8/ČJ-2021-000022-50 rozhodnutí, kterým byla žalobkyni uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a to do 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. K odvolání žalobců proti tomuto rozhodnutí pak žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), avšak ve vztahu k nové skutečnosti nastalé po vydání napadeného rozhodnutí spočívající ve zcela zásadní změně bezpečnostní situace v zemi původu žalobce shledal nutnost prolomení zásady přezkoumání napadeného rozhodnutí na základě skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., a to zejména s přihlédnutím k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod vyhlášené sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“) a z ní vyplývající zásady *non-refoulement* (srov. kupř. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 Azs 15/2010 – 76, nebo ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131).

18. Podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.*
19. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
20. Podle ust. čl. 6 odst. 1 odst. 1 návratové směrnice členské státy *vydají rozhodnutí o navrácení každému státnímu příslušníkovi třetí země, který pobývá neoprávněně na jejich území, aniž jsou dotčeny výjimky uvedené v odstavcích 2 až 5.*
21. Podle ust. čl. 5 návratové směrnice *při provádění této směrnice členské státy náležitě zohlední a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržují zásadu nenavrácení.*
22. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte *zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.*
23. V případě žalobkyně není pochyb o tom, že tato není oprávněna pobývat na území České republiky. Zároveň je třeba souhlasit se závěry správních orgánů v tom směru, že u žalobkyně nebyly dány podmínky pro zahájení řízení o správním vyhoštění. Posuzovanou otázkou tedy zůstává prakticky to, zda se správní orgány dostatečně vypořádaly s možným nepřiměřeným zásahem rozhodnutí o povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života obou žalobců.
24. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně konstatoval, že i v případě vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 2 zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí dle § 174a téhož zákona (viz např. rozsudek ze dne 28. 3. 2017, čj. 7 Azs 24/2017-29, č. 3574/2017 Sb. NSS; dále srov. např. rozsudek ze dne 19. 12. 2018, čj. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS, podle kterého se takto postupuje i po novele provedené zákonem č. 222/2017 Sb.). Při posuzování rozsahu narušení soukromého a rodinného života je dle judikatury nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život cizince, ale i na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat na území ČR (rozsudky ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-39, či ze dne 27. 2. 2014, čj. 9 Azs 41/2014-34).
25. Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud ve shora zmíněném rozsudku ze dne 28. 3. 2017 č. j. 7 Azs 24/2017-29, v němž konstatoval, že „i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) [pozn. soudu – nyní § 50a odst. 2 písm. b)] zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a

rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení“.

26. Nejvyšší správní soud na druhou stranu také ve svém rozhodnutí ze dne 16. 5. 2017 č. j. 6 Azs 11/2017-27 uvádí, že „práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou 6 Azs 11/2017 veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).“
27. Správní orgány k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života žalobců přistoupily, byť kupř. žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 6 poněkud v rozporu s tímto vyjádřil názor, že situace žalobkyně nemůže zůstat bez uložení opatření.
28. Posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života obou žalobců provedené správními orgány však nemůže obstát, a to zejména z hlediska jeho úplnosti a tím i správnosti a zákonnosti. Správním orgánům je třeba dát za pravdu v tom, že žalobkyně (ale i její bývalý manžel a otec žalobce) svým laxním přístupem zapříčinila dlouhodobý neoprávněný pobyt svůj i žalobce na území České republiky. Žalovaný rovněž dospěl k logickému závěru, že žalobce bude coby nezletilý a nezaopatřený dítě nucen následovat žalobkyni, s níž od narození sdílí společnou domácnost a níž je zcela závislý. K tomu lze ještě doplnit, že žalobkyně má oproti tomu povinnost žalobce živit a pečovat o něj. Za takového stavu je ovšem třeba, aby se správní orgány zabývaly i tím, do jaké míry je reálně možné, aby oba žalobci společně vycestovali, a to zvláště s ohledem na to, že jsou každý státním příslušníkem jiné země. Námitky žalobců v tomto směru má tak zdejší soud za důvodné. Nelze se v tomto případě spokojit pouze s konstatováním žalovaného v napadeném rozhodnutí, že to je jen věcí žalobkyně, aniž by současně rozebral skutečné možnosti obou žalobců vycestovat společně do země původu žalobkyně, země původu žalobce anebo jiné třetí země, ve které budou oprávněni pobývat nebo která je přijme. Napadené rozhodnutí je tak v tomto směru nepřezkoumatelné.
29. Pokud jde o zemi původu žalobkyně, postrádá soud v napadeném rozhodnutí i v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jakékoli úvahy ohledně skutečné možnosti vycestování

obou žalobců do této země, když žalobce není jejím státním příslušníkem. Lze se jen domnívat, že tuto možnost správní orgány považovaly jaksi za samozřejmou, když žalobce je nezletilým synem žalobkyně. To však má soud za nedostatečné a nikoli v souladu s nejlepším a nejvlastnějším zájmem žalobce coby nezletilého dítěte. Soud je naopak toho názoru, že, má-li být žalobkyni s nezletilým dítětem jiné státní příslušnosti (tedy odlišné od státní příslušnosti žalobkyně) ukládána být „jen“ povinnost opustit území členských států Evropské unie, musí správní orgány dostatečně podložit a odůvodnit závěr o skutečné možnosti jejich společného vycestování přinejmenším do země původu žalobkyně máje přitom na zřeteli zejména nejvlastnější zájem žalobce. To se jeví zvláště naléhavým právě v případě žalobce, který se narodil a po celý svůj život pobýval na území České republiky a nemá žádné vazby k jinému státu.

30. Obdobnými nedostatky trpí napadené rozhodnutí i stran odkazu žalovaného na možnost žalobců vycestovat do jiné třetí země, ve které budou žalobci oprávněni pobývat nebo která je přijme.
31. Co se týče země původu žalobce, neobsahuje odůvodnění napadeného rozhodnutí žádné relevantní úvahy v tom směru, zda má žalobkyně skutečnou možnost s žalobcem do této země vycestovat, když žalovaný uzavřel, že je jen věcí žalobkyně, do které země vycestuje. Ze správního spisu se přitom podává, že je přinejmenším nereálné, aby žalobci vycestovali na Ukrajinu za otcem žalobce, když s ním je žalobkyně již rozvedena a není s ním v žádném kontaktu s tím, že kontakt žalobce s otcem je toliko telefonický a nepravidelný. Kromě toho nelze v současné době bez dalšího po žalobcích požadovat, aby vycestovali právě na Ukrajinu vzhledem ke skutečnosti nastalé po vydání napadeného rozhodnutí spočívající ve zcela zásadní změně bezpečnostní situace v zemi původu žalobce v důsledku totálního válečného konfliktu mezi Ukrajinou a Ruskou federací, a to zejména s přihlédnutím k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod vyhlášené sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“) a z ní vyplývající zásady *non-refoulement*. V tomto směru je napadené rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelné a současně má soud za to, že skutkový stav zde s ohledem na změnu bezpečnostní situace v zemi původu žalobce (byť se jí žalovaný v době svého rozhodování objektivně zabývat nemohl) vyžaduje zásadní doplnění, je-li uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie odůvodňováno i odkazem na možnost žalobců vycestovat společně do země původu žalobce.
32. Soud naproti tomu neshledal důvodnou námitku žalobců spočívající ve skutečnosti, že žalovaný opomenul rozhodnout též o odvolání žalobce. Oproti žalovanému je sice toho názoru, že se o jeho pochybení jedná, nicméně jde v tomto konkrétním případě o vadu formálního charakteru, která nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Žalobce totiž nijak nebyl zkrácen na svých právech, neboť oba žalobci byli v odvolacím řízení právně zastoupeni stejným právním zástupcem a žalobce byl navíc zastoupen žalobkyní coby svojí zákonnou zástupkyní. Právní zástupce žalobců v jejich zastoupení podal jedním podáním totéž blanketní odvolání, které následně nebylo až do vydání napadeného rozhodnutí nijak doplněno. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí neuvedl, že rozhodoval i o odvolání žalobce, nicméně fakticky o něm rozhodl, když toto se nijak obsahově nelišilo od odvolání žalobkyně. Stejně tak informovanost žalobce o průběhu a výsledku odvolacího řízení, jakož i možnost využití všech procesních práv, byly zajištěny společným právním zástupcem i zákonnou zástupkyní v osobě žalobkyně.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, přestože žalobci výslovně v žalobě žádali o nařízení ústního jednání, neboť soud zde postupoval především podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.
34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci měli ve věci plný úspěch, a mají proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložili proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náklady řízení žalobců tvoří náklady na odměnu jejich zástupce za dva společné úkony právní služby ve výši 9 920 Kč (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby ve věci samé, po 4 960 Kč) podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d), § 12 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (za dva společné úkony právní služby po 300 Kč) podle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a dle ust. § 57 odst. 2 s.ř.s. též částka 2 209,20,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, kterou je zástupce žalobců podle údajů z veřejně dostupných zdrojů povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty; celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 12 729,20,- Kč. Soud naproti tomu žalobcům nepřiznal náklady na odměnu jejich zástupce za úkony spočívající v doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby a v návrhu na osvobození od soudních poplatků včetně jeho doplnění, neboť tyto náklady neshledal důvodnými, protože bylo možné je učinit již součástí žaloby.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 12. dubna 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.

samosoudce